

Joan Margarit, el poeta bilingüe en castellà i català, rep el Premi Reina Sofia

► El també arquitecte diu que la cultura és «el que més costa d'adquirir i el que menys costa de perdre» ► La seva poesia aspira a l'«exactitud»

Joan Margarit, en un acte el 2015 al centre La Mercè de Girona. MARC MARTÍ

EFE MADRID

■ Joan Margarit (Sanatija, Segarra, 1938) és el poeta viu més llegit de la literatura catalana, i la seva obra bilingüe, tant en català com en castellà, ha estat reconeguda aquest dimarts amb el Premi Reina Sofia de Poesia Iberoamericana, el guardó més important de poesia en espanyol i portuguès.

Content i agraït, Margarit va remarcar ahir en declaracions als periodistes que el més important a la vida és la cultura, «que és el que més costa d'adquirir i el que menys costa de perdre».

Segons Margarit, la cultura i la poesia serveixen per a les coses fonamentals, «perquè cada vida té un punt de desastre» i una eina com la que ell practica des de fa tants anys, «allò que fa és consolar-te, encara que no sigui gratis, però ja de nen em deien que mai no em regalarien res i aquest ha estat el meu principal principi».

Precisament de la seva infància parla Margarit al llibre de prosa *Per tenir casa cal guanyar la guerra*, publicat per Proa el 2018 amb una portada amb la foto de nen Joan Margarit a Girona. En aquest llibre, Margarit evoca la seva infància a Girona i també inclou records de Sant Feliu de Guíxols, Colera, Portbou, Port de la Selva, Empúries i Figueres, localitats on va construir el seu pare, que era arquitecte.

Un poeta amb una obra «immensa», segons l'exdirector de l'Institut Cervantes i de la RAE, Víctor García de la Concha, membre del jurat que ha atorgat el pre-

mi a un autor que «utilitza la poesia com a instrument moral, de pensament i vida, d'ètica i de pràctica».

La seva poesia aspira a l'«exactitud», no debades ha estat també arquitecte i catedràtic de Càlcul, va dir l'exdirector de la RAE, que va destacar l'«enorme claredat expressiva» de Margarit.

Margarit va començar escrivint en castellà, però a partir de 1981 va començar a publicar només en català. Des de finals dels 90 fins avui compagina totes dues llengües, fet que suposa «un contacte entre dos sistemes literaris, el català i l'espanyol».

En aquest sentit, Margarit argumenta que no coneix un sol poeta en la història de la humanitat que hagi escrit en una llengua que no sigui la materna: «I la meua és el català, però després hi ha poemes que sorgeixen en castellà, però no són mai una traducció».

42.100 euros de dotació

Patrimoni Nacional d'Espanya i la Universitat de Salamanca concedeixen aquest premi, dotat amb 42.100 euros, que té com a objectiu reconèixer el conjunt de l'obra d'un autor viu que, pel seu valor literari, constitueix una aportació rellevant al patrimoni cultural comú d'Iberoamèrica i Espanya.

Un guardó que s'uneix a molts altres que ja han reconegut aquest poeta, que va ser Premi Nacional de Poesia 2008 pel seu llibre *Casa de la Misericòrdia*, que ja havia rebut anteriorment els premis Nacional de la Crítica, el Rosalía de

Castro i el de Poesia de la Generalitat de Catalunya.

García de la Concha va compartir en roda de premsa juntament amb el president del Patrimoni Nacional, Alfredo Pérez d'Armiñán, i el rector de la Universitat de Salamanca, Ricardo Rivero, que han copresidit el jurat, per anunciar el nom del guardonat, entre una llista de «candidats de primer ordre».

Margarit es va donar a conèixer a Espanya el 1963 amb el llibre *Crònica* i al llarg de la seva carrera ha compaginat la tasca de poeta amb la de catedràtic de la Universitat Politècnica de Catalunya.

El recent guardonat amb el Premi Reina Sofia ha rebut nombrosos reconeixements, entre els quals el Premi Nacional de Poesia el 2008 i el Premi Rosalía de Castro, així com el Jaume Fuster el 2016.

A Xile va obtenir també el Premi Iberoamericà de Poesia Pablo Neruda el 2017, i a Mèxic, el Víctor Sandoval de Poetes del Món Llatí el 2013, entre d'altres.

García de la Concha va recordar com la poesia de Margarit és una forma de fer front al «desordre existent al món quotidià» i un «instrument per afrontar la dificultat ètica de viure en conseqüència amb els principis».

El «cant a l'amor i la bellesa de les relacions humanes és un dels aspectes excel·lents» de la seva poesia, segons García de la Concha, que va destacar com la seva obra va ser un àmbit per «calmar» la tragèdia viscuda per la pèrdua d'una filla.